

Katriina Siivonen

Tulevaisuudentutkimuksen yliopistonlehtori

Kulttuuriperinnön tutkimuksen dosentti

Tulevaisuuden tutkimuskeskus, Turun yliopisto

Raportti kirjoittajaresidenssistä Villa Tammekannissa 15.–26.10.2018

”Residenssi näyttää tehneen sinulle hyvää”, totesi itsekin residenssin kokenut ystäväni ja kollegani tavatessani hänet Villa Tammekannin kirjoittajaresidenssin jälkeen. Ja niin todella on. Minulle oli syntynyt syvä lukemisen ja kirjoittamisen vajuus opetus- ja hallintotyön kaiken täyttävässä päivätyössä. Residenssi tiivistä työruuhkaa sen edeltävältä ja sen jälkeiseltä ajalta. Siitä huolimatta se onnistui avartamaan koko syksyni.

Sain residenssissä luetuksi, jäsenneyksi ja osin kirjoitetuksi idulla olleita ajatuksia huiman askelen eteenpäin. Näissä ajatuksissa yhdistyy omien eri alojeni ymmärrykset maailmasta: proaktiivinen tulevaisuuden tekeminen ja menneestä tulevaan elävät kulttuuriperintöprosessit. Vielä kestää artikkelien valmistumiseen ja lähettämiseen sopivaan julkaisuun, mutta residenssin jälkeen niiden työstäminen on oleellisesti helpompaa.

Lepuutin ajatuksiani residenssiviikonloppuna toimitustyöllä. Jonkin hetken käytin myös arviointityöhön. Sähköpostissa tuli jokin häiritsevä, mutta välttämättä hoidettava asia tehtäväksi automaattisesta poissaoloviestistäni huolimatta. Toimiva nettiyhteys oli kuitenkin oleellinen, koska sen kautta oli pääsy Turun yliopiston kirjaston nettijulkaisujen tarjontaan ja sanakirjoihin kirjoittamisen avuksi. Sivupoluista huolimatta päätehtäväksi asettamani lukeminen ja kirjoittaminen saivat oman väljän aikansa.

Villa Tammekannin isäntäpariskunta, Tuula Sipilä ja Harri Sundell, loivat leppoisan, sujuvan ja monella tavalla herkullisen ympäristön työlle. Ensimmäisen viikkoni aikana meitä kokoontui Tuula ja Harri mukaan lukien viisi runsaan aamiaispöydän äärelle mieltä virkistäviin keskusteluihin. Toisen viikon olin residenssissä yksin ja nautin valmiin aamiaisen omaan tahtiini. Villa Tammekannin oman puutarhan omenista puristettu omenamehu toi aamiaisiin aivan oman säväyksensä.

Talon arkkitehtuurin valoisasta väljyydestä nautin koko ajan. Muistettaviin hetkiin kuuluvat päiväkahvi terassilla lukien lokakuun auringon lämmössä, olohuoneen uskomattoman hieno valo ja hämärtyvä ilta nojatuolissa lukien, alakerran kokoushuoneen televisio Suomen iltauutisten aikaan ja residenssiluoksena sauna, jossa saattoi löylytellessä kypsytellä ajatuksia rauhalliseen tahtiin. Näkymät työpöydän ikkunasta puustoiseen puistoon siivittivät työtä. Koirien ulkoiluttamista on aina hauska seurata. Kaksiviikkoisen ajan verkkaisen kulun huomasi, kun syksyn keltaisuus sen aikana leijaili puista maahan.

Kävely kaupungin halki lounaalle ja takaisin työpöydän ääreen on erittäin hyvä tapa tuulettaa ajatuksia kesken työpäivän. Kumpuileva Toomemägi syysruskaisine puineen, Tähtveren talojen kaduille näkyvät puutarhat ja niiden linnunlaulu sekä iloiset lapset kaupunkikuvassa toivat mukavan mielen. Kunpa kävelyihin olisi mahdollisuus muulloinkin, kuin residenssin maailmassa. Villa Tammekannin lainapyörä oli kätevä, kun tein hiukan pidempiä retkiä Aparaaditehtaalle, Kansallismuseolle ja jokirantaan, jonne matkalla pistäydyin myös kasvitieteellisessä puutarhassa. Kaikissa kannatti käydä. Onnekseni residenssiaikanani satoi vain ihan vähän.

Tapasin Tartossa hiljaisen työpöytätyöni lomassa myös virolaisia kollegoja yliopistolta ja Kansallismuseosta. Pääsin hienoon keskusteluun museon tutkijoiden kanssa, kun pyynnöstään pääsin puhumaan heille tutkimusaiheistani. Näyttelyihin tutustuminen tutkijoiden opastuksella oli antoisaa, samaten kuin keskustelut yliopistokollegojen kanssa.

Odotan jo seuraavaa mahdollisuutta päästä kirjoittajaresidenssiin ja Tartoon. Kiinnostavaa on silloin nähdä miten on käynyt naapuruston vihreälle talolle, jonka rähjäisen ulkomuodon kohentumista saatoin seurata päivittäisillä kävelyilläni. Yhtenä päivänä talon jätti kaksi rujoa miestä muuttotavaroinaan isot matkalaukut ja takanaan selälleen jätetty ulko-ovi. Heidän valonsa olivat talosta näkyneet aiempina päivinä muutamasta ikkunasta. Seuraavana päivänä ilmestyi nostolava ja parin päivän päästä talossa oli uusi savupiippu.

Kiitän lämpimästi Villa Tammekannin isäntäpariskuntaa Tuula Sipilää ja Harri Sundellia sekä Turun Yliopistosäätiötä residenssiajastani.